

ĐOÀN
THẠCH
BIÊN

*Tôi hay mà
em đâu có thương*

(Tái bản có bổ sung)

Nhà xuất bản Phụ Nữ

Đoàn Thạch Biền

Tôi Hay Mà Em Đâu Có Thương

Đánh máy: Phương Nhi

Đọc cái tựa trên có bạn sẽ nghĩ tôi là kẻ cao ngạo, hợm hĩnh. Ông thì có điểm gì "hay" mà khoe khoang?

Chúa ơi! Tôi đâu có ý nói tôi "hay" là "tài giỏi". Tôi chỉ muốn nói: Tôi hay (biết) mà, em đâu có thương (tôi).

Chắc có bạn sẽ cự nự: Sao ông không viết rõ ràng như vậy để tránh hiểu lầm. Tôi nghĩ văn chương mà viết rõ ràng như $1+1=2$, thì viết sách toán học cho rồi .

Tôi hay ... truyện này không hay . Tôi biết chắc như vậy và bạn đọc cũng sẽ nhận xét như vậy sau khi đọc truyện. Nhưng cái tựa thì hay . Có lẽ suốt đời tôi là người không viết được truyện hay mà chỉ viết được tựa truyện hay .

Khoảng mười giờ đêm, con đường rộng chạy dọc theo bờ sông đã vắng người qua lại . Con đường sạch bóng, gió từng cơn thổi sát mặt nhựa đen thẫm không làm bay lên mẩu giấy nào . Dây nhà nằm

đối diện với dòng sông, các cửa lớn đều đóng kín. Ánh điện thường hắt ra từ những cửa sổ lắp kính ở các tầng trên cao cũng đã tắt ngấm.

Trên bờ sông, những quán lộ thiên bày bàn ghế la liệt ngay cả trong khu công viên có bồn cỏ xanh. Muốn đi dạo nơi đây, người ta bị bắt buộc phải đi len lỏi giữa những bàn ghế đó. Đêm nay trời không oi nồng như những đêm trước nên ít người đi hóng mát. Một vài đôi tình nhân chia nhau ngồi rải rác ở các quán nước dọc theo bờ sông dài .

Phía gần bến đò, trên bờ sông cao không tráng ximăng còn nguyên mặt đá nhám, có một thanh niên và một cô gái đang ngồi tựa lưng vào những chiếc ghế đan bằng những sợi nilon nhiều màu . Cô áo mặc áo đen móc bằng những sợi len mỏng và chiếc quần jean xanh. Tóc nàng cắt ngắn uốn gọn gàng, trái hẳn với mái tóc dài bù xù của người thanh niên ngồi cạnh bên. Cô gái đang chăm chú nhìn chuyển đò máy từ bên kia sông sang. Mặt sông phẳng lặng và bóng như con đường trải nhựa, khi con đò gần vào bến mới thấy gợn lên những đợt sóng nhỏ không bọt. Khách xuống đò vén quần lội qua khoảng nước lập lòe đến mắt cá chân, rồi bước lên miếng ván dài hơn hai thước bắc lên bờ sông cao . Chiếc đò máy đuôi tôm vẫn giữ cho nổ bụp bụp đều đặn, trong khi con đò chờ đợi khách trên bờ bước xuống.

- Anh đã sang bên kia sông chưa ? - Cô gái hỏi .

- Chưa . - Người thanh niên nói - Còn em?

- Em đã sang bên đó nhiều lần với lũ bạn.

- Có gì lạ không?

- Anh đoán thử xem.

Người thanh niên nhìn sang bờ sông kia . Chàng chỉ thấy những khối đen lô nhô không phân biệt được nhà cửa hay tàng cây . Mặt trăng tròn mọc ngay trên đỉnh nhọn của một khối đen có hình dáng giống tháp chuông nhà thờ. Mặt trăng tròn và sáng như chiếc nhẫn cưới mà chàng đã được cô ấy đeo vào tay trong ngày hôn lễ. Chiếc nhẫn hơi rộng nên chẳng bao lâu chàng đã đánh rơi nó. Và cô ấy cũng chia xa ...

- Bên đó có chiếc nhẫn cưới đã đánh rơi của anh. - Người thanh niên nói .

- Thôi dẹp chuyện cũ đi ông. - Cô gái xô nhẹ vai chàng - Bên đó chỉ có những vườn cây vú sữa .

- Trái ngọt không?

- Ngọt nổi tiếng.

- Vậy chúng ta qua bên đó đi .

- Qua bên đó giờ này tối mò làm sao anh thấy được những trái

chín.

- Anh dư sức đoán được những trái chín nằm ở đâu . Anh luôn luôn đoán trúng mọi thứ.

- Nhưng có lần anh đã đoán sai .

- Ừ, chỉ một lần duy nhất. Đó là lần anh đoán cô ấy đã yêu anh.

- Chỉ một lần thôi cũng đủ cho anh thất bại nhớ đời .

- Nhưng khả năng đoán trúng phong phúc của anh vẫn còn.

- Bây giờ định làm nghề thầy bói nữa à? Hãy thực tế một chút.

- Ừ thì thực tế.

Người thanh niên quay về phía chiếc bàn để đầy những chai nước giải khát, chàng gọi lớn:

- Này cô bán hàng, cho thêm chai bia nữa đi .

- Anh uống năm chai rồi . - Cô gái nói - Chưa đủ sao ?

- Thêm một chai nữa có nhằm gì! - Người thanh niên nói - Anh còn tiền mà. Em uống chai nước ngọt nữa nghe ?

- Thôi, một chai nước ngọt cũng làm em no ứ hơi rồi.

Cô bán hàng, mặc áo bà ba màu hồng, đem đến một chai bia đặt xuống bàn và xô đựng nước đá. Nàng mở nút chai bia đặt xuống bàn và gấp đá bỏ thêm vào hai chiếc ly lớn.

- Đủ rồi . - Cô gái đặt tay lên miệng ly nước của nàng.

- Ông bà ăn hột vịt lộn không? - Cô bán hàng hỏi .

- Không. - Người thanh niên nói - Tôi không thích mấy thứ lộn xộn đó.

Cô bán hàng cười bỏ đi, tay cầm theo xô nước đá.

- Anh vẫn thích ăn hột vịt lộn mà. - Cô gái nói .

- Nhưng anh không thích cô ấy gọi ông bà lộn xộn. - Người thanh niên nói .

- Bộ em chưa làm "bà" được sao ? - Cô gái cười hỏi .

- Thôi cô . - Người thanh niên nói - Đừng bà đặt ngang hàng với tôi làm gì cho mệt.

- Xí - Cô gái bĩu môi - Ai thèm ngang hàng với ông.

Người thanh niên nghiêng ly, rót cho bia không nổi bọt rồi

ngưng lên uống một hơi dài . Bia lạnh có vị ngọt khiến chàng khoan khoái bật quẹt gaz châm một điếu thuốc. Chàng rít liên tiếp những hơi thuốc đầu và nhả khói bay thành những sợi nhỏ. Mặt trăng bên kia sông đã lên cao, lúc này trông có vẻ sáng hơn. Nó có màu vàng óng ở giữa và chung quanh có màu xanh biếc. Một chiếc nhẫn cưới, chàng nghĩ phải mất công đánh bóng nhiều lần mới có màu vàng óng kia . Nếu còn chiếc nhẫn cũ, mình sẽ làm nó vàng óng lên không mấy khó khăn. Tại sao mình lại lơ đãng đánh rơi nó ở xó xỉnh nào vậy . Đó không phải là một kỷ vật đáng lưu giữ trong đời để ngẫm nghĩa và nhớ lại một cuộc tình của mình hay sao ?

- Anh nhìn gì sững vậy ? - Cô gái hỏi .

- Mặt trăng kia kìa . - Không ngoảnh lại, người thanh niên chỉ tay qua bên kia sông.

- Có gì lạ đâu . Nó cũng như những đêm rằm khác.

- Lạ chứ. Nó đẹp như chiếc nhẫn cưới anh đã đánh mất. Ước gì bây giờ anh có thể đeo nó.

- Muốn đeo chiếc nhẫn cưới đã đánh mất à?

- Không. Đeo mặt trăng kia kìa .

- Thôi đừng mơ mộng nữa ông ơi . - Cô gái lại xô vai người thanh niên.

- Ừ. - Người thanh niên nói và búng tay gọi - Đây cô bán hàng, cho thêm chai bia nữa đi .

- Thôi khỏi . - Cô gái quay về phía người bán hàng và xua tay .

- Đây cô - Người thanh niên giữ tay cô gái lại - Tôi đâu có gọi cho cô uống.

- Em sợ anh say . - Cô gái gục đầu nói .

- Chắc em cũng biết anh không ưa được những người ngăn cấm anh.

- Em đâu muốn ngăn cấm anh. Em chỉ muốn làm cái thẳng khi anh sắp ngã.

- Đẹp mẹ cái thẳng của em đi . - Người thanh niên gắt giọng - Hãy để anh ngã, như thế anh thấy dễ chịu hơn. Hoặc ngã hoặc đứng thẳng, anh không thích ở trạng thái lảo đảo .

- Được rồi, em để anh ngã. - Cô gái tấm tức quay gọi người bán hàng - Đây cô, cho thêm mười chai bia .

- Thôi khỏi . - Người thanh niên xua tay từ chối về phía người bán hàng rồi quay lại nói với cô gái - Anh không muốn ngã khi người ta muốn anh ngã.

- Trời ơi! - Cô gái đâm liên tiếp vào vai người thanh niên - Sao

xe lôi không cán anh cho rồi .

- Thực tế một chút. - Người thanh niên cười - Máy cái xe lôi bầm dập đó cán chết được ai .

- Em đâu muốn xe lôi cán chết anh. - Cô gái ngã đầu vào lưng ghế thờ hồng học như một võ sĩ sau khi thượng đài - Em chỉ muốn xe lôi cán anh bị thương. Chết rồi người ta không biết đau đớn nữa .

- Bộ muốn mặt anh mang đầy sẹo để cười cho bỏ ghét hả?

- Đúng.

- Nhưng nhằm nhò gì mấy cái sẹo ở ngoài da đó, nếu em biết đã có một vết thương mãi mãi không thành sẹo ở trong anh.

- Vết thương nằm ở đâu vậy anh? - Cô gái lo lắng hỏi .

- Nó di động khắp trong người anh. - Người thanh niên nói .

- Em muốn biết bây giờ anh cảm thấy nó nằm ở đâu ?

- Trong tim. - Người thanh niên ngã đầu vào lưng ghế và nhắm mắt lại .

- Tội nghiệp. - Cô gái thờ dài - Bây giờ em mới hiểu chính vết thương đó đã khiến anh chẳng còn biết yêu thương.

- Em hiểu lắm rồi . - Người thanh niên nhồm dậy, cầm ly bia nốc cạn - Anh đang yêu thương nhiều thứ.

- Ví dụ?

- Anh yêu dòng sông chảy lặng lẽ này . - Người thanh niên chỉ tay - Anh yêu bồn cỏ xanh tươi kia, yêu chiếc ghế êm ả này, yêu mặt trăng bên kia sông, yêu khi trời mát mẻ đêm nay, yêu hương vị bia ngọt ngào, yêu ...

- Còn gì nữa ?

- Còn nhiều thứ lắm. Sức đâu mà kể cho hết.

- Em nói đúng mà, khi yêu thương quá nhiều, kể như người ta chẳng yêu thương gì. Như bầu trời quá rộng nên bầu trời chẳng của riêng ai .

- Chưa bao giờ em cảm thấy bầu trời của riêng em sao ?

- Chắc anh đã từng cảm thấy tất cả tiền trong ngân hàng đều của riêng anh?

- Ừ, đấy là một cảm thấy tuyệt vời .

- Cho xe lôi cán mấy cái cảm thấy tuyệt vời ấy đi .

- Để cho anh mơ mộng một chút chứ. - Người thanh niên nhăn

mặt nói .

- Không mơ mộng gì cả. - Cô gái gắt - Hãy thực tế!

- Thì anh đã thực tế rồi . Anh yêu mọi thứ trên thực tế.

- Còn dưới thực tế? - Cô gái nhìn chăm chăm người thanh niên nói .

- Dưới thực tế. Trời ơi! Dưới thực tế...

Người thanh niên bật cười như điên. Tiếng cười làm bụng chàng đau thắt và mắt chàng nổ đom đóm khiến cảnh vật nhòa đi . Cả mặt trăng sáng chói bên kia sông cũng nhòa đi . Cô gái cắn chặt môi ngòì im, chịu đựng tiếng cười xoáy vào tai đến buốt óc. Nàng cố gắng không khóc, nhưng nước mắt vẫn ứa ra và tiếng nấc vẫn thoát ra khỏi chiếc miệng ngậm kín. Tiếng nấc nghe rất nhỏ, nhỏ như mũi kim đâm vào tai khiến người thanh niên chột im sững. Chàng không thể cười được nữa mặc dù vết thương còn đang chạy nhột nhật trong người .

- Đừng, đừng khóc. Em khóc trông chẳng hay tí nào .

- Mặc em. Anh hãy cười nữa đi .

- Không, anh không cười được nữa . Anh muốn khóc đây .

Chàng cố gắng khóc cho nàng thấy . Chàng thật sự cố gắng

nhưng trời ơi thật khó khăn. Người ta chẳng thể nào khóc được khi người ta cố gắng khóc.